

BİRCAN USALLI SİLAN

Söyleşi

Türkan ve Hayat

TÜRKAN VE HAYAT

Yazan: Bircan Usallı Silan

Editör: Filiz Aygündüz

Yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Sert kapak 1. baskı / Haziran 2025 / ISBN 978-625-5941-84-8

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Gökçen Yanlı

Kapak illüstratörü: Sezen Özyıldız Aşkın

Sayfa uygulama: Taylan Polat

Baskı: Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.

Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1

Baha İş Merkezi. A Blok Kat: 2

34310 Haramidere-İstanbul

Tel. (212) 412 17 00

Sertifika no: 44452

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Türkan ve Hayat

Bircan Usallı Silan

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Üşürsen ısıırsın yüreğinde...

Canım oğlum Umutcan'a ve

Canım Yağmur'a

Milyonlarca insanın sevdiği Türkân Şoray, siz!..

Sevgili Türkân Hanım,

Çok sevgili, çok değerli Türkân Hanım,

Size bu mektubu ilk mektubumdan çok uzun yıllar sonra yazıyorum. Evet, arada uzun yıllar... Ama size tutkum, hayranlığım, inancım, bağlanıp kalışım hiç değişmedi.

Siz hep aynı zarif Türkân Şoray'sınız. Şimdi biraz daha sevecen, biraz daha yakın, biraz daha Çehov'un Sonya'sı Türkân Şoray oldunuz.

Hangi yıldır? Rakamları geri alıyorum: Belki hep aynı yıldır.

Reji asistanı ortak bir tanışımız vardı, Cevat Bey. Rüçhan Bey'in çağrısı üzerine Levent'teki evinize beni o getirmişti. Kış günü, kış akşamı. Çekimdeymişsiniz. Eve günbatımını geçce, akşamın o saatinde dönebilecekmışsiniz.

Aşağıda, giriş katındaki salonda oturuyorduk Rüçhan Bey, Cevat ve ben. Dışarıdan arabanın sesi duyuldu. Rüçhan Bey kalktı, kapıyı açtı. Doğru yukarıya çıktınız. Henüz sizi görmemiştim.

Yok, Sizi ilk kez Taksim'de uzaktan görmüştüm; film çekiminde. Kucağınızda bir kaz, Taksim anıtının altında duruyordunuz. *Meyhaneci Güzeli*. Uzaktan, ama gözlerinizin ışığını, apaydınlığını alımlayarak...

O akşam salona bir yirmi dakika sonra indiniz: Yukarı kattan biri, basamak sesleri... Oturduğum yerden görüyordum: Merdivenden siz iniyordunuz.

Kalakalmıştım.

Evet, siz!

Acı Hayat'taki, Vesikalı Yarım'deki "kalbi anılarla kırıla kırıla" yalnız bırakılan kadın; o genç, çok genç kadın; Bütün Suçumuz

Sevmek'te de canına kıyıyor, Acı Hayat'ta da! Vesikalı Yarım'de, Beyoğlu'nun ışıklar içindeki sokaklarından karanlık sokaklarına yapayalnız gidiyor... Bize hep sevgiler, sevecenlikler, acılar, aşkla haykırıyor.

Odaya girdiniz. El sıkıştık. Gülümsüyordunuz. Eflatun jarse bir giysi.

İkinci gelişimde size üç sap eflatun kuzgunkılcı getirebilmiş-tim. Yedi sap, beş sap... Ancak üç sap. Ama buket buket çiçekler getirmişim gibi sevgiyle gülümsemiştiniz.

Sizin için yazılmış bir senaryo üzerine konuşmuştuk o gece. Bütün bilgilerimi, bilgiçliklerimi kuşanmış, kusmuştum: Beğenilmek, üstün görülmek istiyordum.

Yavaşça anlayacaktım sizin iç dünyanızı: Yalnızca acımak vardı orada, hep acıma, sonsuza kadar acıma, sevecenlik, gönül gözüyle görmek, gönül lisanıyla duyumsamak...

Yıllar içinde yol alıyorum: *Seni Kalbime Gömdüm*, sizin için ilk ve ne yazık ki son senaryom.

Birlikte çalıştığımız günler, akşamüzerleri, sonbahardı; ben hep sizinle sonbahar yaprakları serili bir orman yolunda yürüyordum, yürüdüğümü düşünüyordum.

Etiler'deki evdeydi o akşamlar. O evde sonraları, yıllar sonra sizin bir film öykünüzü de çalışmıştık: "Ayışığında Yıkanan Kadın." Aylarca çalışmıştık. Bütün bir şiirle örülü akşamlar ve yine bütün bir şiirle örülü bir film öyküsü; yazık ki gerçekleşmedi.

Anımsıyorum: Askerden yeni dönmüştüm. Etiler'de bir otomobil durdu önümde. Siz indiriz.

"Döndünüz değil mi?" dediniz, ne kadar içten sevinmiştiniz.

Şimdi bir yılbaşı gecesindeyim. O yılbaşı gecesini de anımsıyorum: Yağmur, siz, ben. Bir fotoğrafı var o gecenin, birkaç fotoğrafı.

Saat 10'a doğru sevgili Yağmur, arkadaşlarına gitmişti. Biz de sizinle tombala oynamıştık. Tombala taşlarını yerine koymadığım için oyun yarım kalmıştı, çok gülmüştük. Televizyona bakıyorduk, ekranda Nükhet Duru, "Melankoliç": "Bize yaraşıyor değil mi?" demiştiniz. Bunu da hiç unutamam.

Geç saat Nazan Şoray uğramıştı. Nazan’la birlikte sizden ayrılmıştık. Sabahın üç buçuğuydu.

Bir yılbaşı gecesi daha: Etiler’deki evden taşınmıştınız. Karşıda bir otelde kalıyordunuz. O otelin bomboş bir salonunda ikimize akşam yemeği. Belki de iç dünyanızı en çok o gece açtınız, anlattınız: “Büyük sevinçler, büyük özlemler, büyük fırtınalar, hatta büyük çılgınlıklar... Hepsini hissettim, hepsini hissettim... Bastırdım, bastırdım, sonra yine böyle yaşamaya başladım” diyordunuz.

Milyonlarca insanın sevdiği Türkân Şoray, siz!..

Biraz daha geriye dönüyorum: Bebek Bar’daki o karlı akşamüstüne. Fotoğraflarımız çekiliyor, birlikte röportajımız! Beş altı nüsha almıştım o gazeteden, hepsini dağıttım eşe dosta, biri hâlâ bende duruyor.

Sahnelerden sahnelere atlıyorum. Bir başka akşamüstü: Arnavutköy’deyiz, Vira Vira, yaz sonu. İnsanlar sizi görünce çok seviyorlar, yanınıza gelip birlikte fotoğraf çektirmek istiyorlar. Her defasında ayağa kalkıyor ve fotoğraf çektiyorsunuz. Neredeyse bir saati aşkın sürüyor bu fotoğraf çekimi.

Gece geç saat, kalkıyoruz, bizimle birlikte bütün lokanta da ayağa kalkıyor, tabii sizin için. Siz benden özür dileyerek tek tek bütün masalara uğrayıp veda ediyorsunuz: Bir operanın son ezgisi gibi bu sahne...

Size bunları yazmak, dinmeyen bir istek, bir zorunluluk: Belleğimde yıllarca yaşadı bunlar, şimdi sözcüklere geçsin istiyorum, sözcüklerde yaşasın...

Sizden bana yansıyan tanyeri kızılı bir anı daha: İstanbul Kitap Fuarı’nda, çok uzakta, yatalak bir çocuğun tekerlekli sandalyede size baktığını görüyorsunuz, “Selim Bey” diyerek elimden tutuyorsunuz, çocuğa doğru yürüyoruz...

O kalabalıkta onu nasıl gördünüz?

Size sonsuz gönül borcumla bu akşam bunları söylemek istedim.

Beni unutmamanızı diliyorum.

Sonsuz gönül bağlılığıyla...

Selim İleri
9 Aralık 2024, Şişli

Önsöz

O bir efsane...

O yüz yıllık Cumhuriyet tarihimizde “sinemanın yüzü” unvanına sahip şahane kadınıımız... Baş tacımız... Türkan Şoray, rol aldığı 222 filmle “dünyanın en çok film çeviren başrol kadın oyuncusu” aynı zamanda. Eşsiz güzelliği, muhteşem oyunculuğuyla 7’den 70’e tüm kalpleri kazanan usta oyuncuyla nihayet nehir söylesi için anlaştık.

Onu bana bir cümleyle tarif et deseler, “O hep çok güzel, zarif, naif, utangaç, içine kurduğu salıncağı hâlâ sallayan küçük bir kız çocuğu ve çok insan...” derim.

Ama benim için ne zaman vazgeçilmez olduğunu da paylaşmak istiyorum:

Yıl 1996, mart ayının son haftası...

Her aklıma gelişinde direksiyon sallamaktan nasır tutmuş ellerini öpe öpe yüreğime, yüzüme dokundurmak istediğim canım babam çok hasta... İşe filan gittiğim yok, umurumda değil gazete... Babam hasta yatağında yarım oturmuş Türk filmi izliyor. Sanıyorum *Sultan* filmi, yüzünde hafif bir gülümseme var onca acısına karşın.

O sırada kapının zili çaldı.

Kapıyı açmak için babamın yanından ayrılmak zorunda kalmamın, o büyüü ana ara vermenin sıkıntısıyla gidip açtım.

Nasıl yani? Karşımda elinde kocaman bir demet çiçekle Türkan Şoray duruyordu.

“Nasılın, Bircan? Uygun musunuz, girebilir miyim?” dedi.

Karşısında donup kalmışken, babam içeriden seslendi: “Can Can, kim geldi kızım?”

“Türkan Şoray geldi baba...”

“Kızım o televizyonda, kapıda kim var?”

Tuhaf bir sevinç yüzümde. Türkan Şoray’ın elini tuttum, birlikte yürüdük babamın yanına.

“Ben geldim” dedi yüzünde gölgeli bir gülümsemeyle, gözleri sonbahar yaprakları gibi...

Babam inanmadı, bir ekrana baktı bir Türkan Şoray’a.

Ahhh, o an...

Babamın gözü yaşlı. Kırk günlük ömrü bile kalmamışken “Ömrüme kırk yıl ekledin kızım” dedi...

İşte ben o gün hayatımın içine aldım Türkan Şoray’ı. 63 yaşında ölüp giden babama kırk yıl hediye eden o duyarlılığa canımla bağlandım.

Kızdığım oldu elbette ama küsmedim.

Kızdırdığım oldu elbet, onu anlamadığımı düşündüğü ama hiç sırtını dönmedi bana.

İki dost, yol arkadaşı olduk birbirimize.

Beraber güldük, beraber ağladık, beraber şahane gururlar yaşadık...

Güç aldık, güç verdik birbirimize...

İyi ki sevgili Türkan Şoray...

İyi ki...

* * *

Tam 25 yıl önce başlayan iş arkadaşlığımız uzun zaman “siz”li “biz”li hitaplar çerçevesinde geçti. Türkan Hanım’dan Türkan Abla’ya geçmem sanıyorum üç-beş yılımı aldı. Sevgili Nazan Şoray ile çok yakın arkadaş olduğumuzdan ona “Bu Türkan Hanım lafı bana çok mesafeli geliyor. Ben artık ablaya geçeceğim” demiştim. O da bana “Canım, o benim ablam. Sen biraz daha bekle istersen” demişti. Nazo haklıydı aslında. Çünkü sevgili ablasının elli yıllık dostlarıyla halen beyli hanımlı konuştuğuna tanık olmuştum.

Ama beni tanıyan bilir, sevmem öyle yakın ilişki içinde olduğum insanlara bey, hanım demeyi. Herhalde en uzun Türkan Şoray ile sürdü abla, kardeş muhabbetine geçmemiz. Gönül beraberliğine geçişimiz hızlı oldu ama dilimize yansması biraz zaman aldı.

Ve tam 25 yıl sonra nehir söyleşi yapmaya karar verdik. Ben istedim, o razı geldi.

Bunca yıl içinde tanıdığım; iyi günde, kötü günde; sevinçte, gözyaşında birlikte olduğum Türkan Şoray'ın en çok insan yanına hayran kaldım. Onu, Türkan Şoray olduğunu unutup hatırı bende çok ayrı bir yerde olan ablalıkla kodladım. Ruhuna yaptığım yolculukları çok sevdim. İçindeki küçük kızı hiç büyütmemiş olmasına bayıldım. El çırpmalarına, rüzgârlı bir anda otelin terasında dans etmesine, yolda giderken şarkılar söylemesine, sevgili Gülşen'in baget ekmeğe yaptığı sandviçleri yerken, domates suyuyla ilgili yorumlar yapmasına...

Ve hep eğlenceli geçen yolculuklarımızı özler hale geldik.

En çok da otuz yıldır yanında olduğum bir insanın ilk karşılaşmalarımızdaki aurasının nasıl olup da yok olmadığına şaşırdım kaldım. Halkla sohbet etkinliklerimizde, sahne alması gerektiğinde, yorgunluktan ölse bile nasıl da enerji bombasına dönüştüğüne tanıklık ettim. Sevenleriyle, sevdikleriyle bir arada olduğunda elinden gelse herkese tek tek sımsıkı sarılmak istemesine, ona uzanan elleri sıkı sıkı tutuşuna hayranlık duydum.

Bu bir biyografi değil. Bu Türkan'ın ruhuna yolculuk. Bu kitabı okuyan, onun yaşanmışlıklarından ders de alabilir, gülüp geçebilir de. Durumlar karşısındaki duyguları, direnci... Duygularıyla mantığının buluştuğu, tartıştığı anlar... Sevgiyi yorumlayışı, nefreti nasıl yaşadığının kitabı...

Kaç film yaptığı, kaç ödül aldığı değil önemli olan. Sayılarla hiç işimiz yok. Ama o ödülleri eliyle kaldırıp izleyicisini selamlarken, "Seni seviyorum sinema" dediği andaki duyguları çok kıymetli.

Ben Türkan'ın sonsuz senfonisi içinde ruhuna bir yolculuk yapmak istedim. Sizin de bu yolculukta yol arkadaşım olmanızı...

Sizinle beraber gülümseyebilmek, gözyaşımız akmaya yakinken burnumuzun direğinin hep birlikte sızladığını hissedebilmek... Birlikte bir Türkan Şoray filmi izlemek... Filmlerin başlangıçlarında yazar ya “Gerçek hayat hikâyesinden esinlenilmiştir” diye. Bizim filmimiz gerçeğin ta kendisi ve “Bu, Türkan’ın ruhuna yapılan yolculuk” yazıyor ilk sahnesinde.

Sonra jenerik akmaya devam ediyor:

Bu yolculukta varlıklarıyla, emekleriyle her an yanımızda da olan sevgili Selen Aygenoğlu Yurtsever ile Berna Bağlam’a koca-man, yürekten teşekkürler. İyi ki güç verdiniz. İyi ki varsınız.

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Balıkçıda ilk randevu

Ohhhhhhh, nihayet kitabımız için ilk randevumuzu, mayıs ayında hafta içi güzel bir günde deniz kenarındaki bir balıkçıda gerçekleştirdik. Günün biraz erken saati olsun da kalabalık olmadan rahat rahat konuşalım diye. Ben on dakika önce geldim mekâna ve oradaki garson arkadaştan ricada bulundum: “Az sonra buraya Türkan Şoray gelecek.”

Gözleri kocaman açıldı. “Bildiğimiz Türkan Şoray mı? Sahi mi?”

Eyvah, diye iç geçirdim. Ben şimdi bu arkadaşına nasıl “Yanımıza gelmek, fotoğraf çektirmek isteyenlere engel olun” diyeceğim?

Kaygımı anlamış gibi hemen söze girdi yeniden: “O zaman hanımefendi, sizi şu en dip masaya alalım, rahat rahat yiyin yemeğinizi. Ben fotoğraf çektirmek isteyenlere de ‘Önemli bir görüşme, lütfen şimdilik yanına gitmeyin’ derim...”

Efsane bir durum. Seviyorum bu leb demeden leblebiyi anlayanları.

Ve şahane deniz manzaralı masaya oturdum. Birden bir hareketlenme oldu, anladım benim sevgili dostum arzı endam eyledi.

Ben de herkesle birlikte kapıya yöneldim ve tuttum o dost elini. Seçtiğim mekândan o kadar memnunum ki, onun da yüzünde tatlı bir gülümseme; belli o da sevdi.

Hoş geldin Türkan Abla. Beğendin mi burayı?

Tüm manzarayı gözlerinin içine çekmek ister gibi heyecanla baktı etrafa...

Ahhh nasıl güzel, denizin mavisine bak! Ne diyorsun Bircan, beğenmez olur muyum? Denizin olduğu her yeri ne kadar severim

bilmiyor musun? Bayıldım. Denizin üstünde oturuyoruz resmen. Vapurlar, tekneler, balıkçılar... Ah be İstanbul, sen nasıl da güzelsin. Bize rağmen efsane güzelliğin nasıl da direniyor kendini koruyabilmek için...

Yemekler, içecekler ısmarlandıktan sonra sordum:

Geçelim mi artık sohbe?

Sabırsızdım. Zamanı doğru kullanmak, sorularımı ardı sıra sormak istiyordum. Kırmızı kaplı defterim elimin altında, açtım kapağını...

Hemen mi başlıyorsun?

Çünkü o da anın tadını çıkarmak istiyordu. Sonra her zamanki disipliniyle, manzaranın hakkını da vererek sorularımı yanıtlamaya başladı. Ruhunun kapılarının iki kanadını da açarak...

Hazır mısınız yol arkadaşlarım? Hemen başlıyoruz.

"BAŞKA KİŞİLİKLERLE İÇİMDEKİ TÜRKAN'I YAŞATTIM"

Nasılsun Türkan Abla, her şey yolunda mı, sağlık sıhhat, ruh hali?

Sağlığım çok iyi, Allah'a şükür bir problemim yok. Ruh halime gelince, nasıl olsun Bircancığım, toplum olarak neler yaşıyoruz görmüyor musun?

Sıkıntılı hal, memleket meseleleri geldi oturdu masaya, üçüncü konuk olarak...

Hay Allah; evet, haklısın, güllük gülistanlık değil ülkemizde her şey. Peki sen en çok neden etkileniyorsun?

Ülkemi çok seven bir insan olarak ülkemizde yaşananlar beni çok etkiliyor. Ne kadar mutlu olmaya çalışsam da okuduklarım, duyduklarım ve seyrettiklerim herkesi olduğu gibi beni de çok etkiliyor. Elbette günlük hayatta yaşanan olumsuzluklardan etkileniyorum.

Emeklilerin hali, ekonomik durum, ülkede hissedilen ayrımcılık, hoşgörüsüzlük, sevgisizlik, cinsiyet ayrımcılığı, kadına şiddet, hele ki kadın cinayetleri... Her gün bir iki kadın öldürülüyor, önlenmiyor ve her bir kadınla biz de ölüyoruz.

Kendini evine ya da cam fanusa kapatsan da bunları duymamak mümkün değil.

Susuyor bir an, soluklanıyor ve sürdürüyor:

Madenciler mesela... Haklarını aramak isteyen insanların mücadeleleri için yalınayak yürümeleri, onların yanında olmak isteyip de olamamak... Gençlerin yaşıadıkları sıkıntılar, yurt sorunları, niversite bitirdiği halde iş bulamamaları ve psikolojik yıkım yaşamaları... Yurtdışına gitmenin yollarını aramaları, mecburiyetinde kalmaları. Bu nasıl bir değer kaybı... Çocukların a karnına sabahın krnde okula gitmeleri... Devletin her şeyden önce bunlara are bulması lazım. Kendi kendime isyan ediyorum, hâlâ kış saatine geçilmiyor, çocuklar karanlıkta okula gidip karanlıkta eve dönüyor. ocuk psikolojisi çok önemli, o çocuklar mutlu olacak ki başarılı olsun. Zaman zaman bir dostla karşılaştığımda anlık mutluluklar yaşıyorum elbette ama ülkemin içinde bulunduğu bu durum beni çok etkiliyor. Etkilenmemek mümkün m zaten?

Ben Türkan şoray'ın bu sözlerinden etkilenip karalar bağlamışken birden yüzünde bir sevinç belirliyor ve sürdürüyor konuşmasını:

Ancak bazen trafikte rastlıyorum, okulların çıkış saatleri. Birden ğrenciler boşalıyor, yaya geçidinde neredeyse yüzlerce ğrenci oluyor. Gülüyorlar, şakalaşıyorlar, sohbet ediyorlar. O zaman sanki kendimi onlardan biriymiş gibi hissediyorum, uzun uzun seyre diyorum. Umutlarım yeniden canlanıp hayat buluyor sanki. "Yok Türkan, geleceğimizle ilgili iini karartma. Geleceğimiz bu güzel, coşkulu, heyecanlı gençlere, çocuklara emanet. Onlar var olduķa geleceğimiz aydınlık diyorum. Bu umuda tutunarak yaşıyoruz.

Oh, iim bir karardı bir aydınlandı.

Bizim maddi manevi dertlerimiz bitmez. Girip çıkarız buralara ama biz senin zelinle başlayalım. Sen güne nasıl başlıyor-sun? Bütün bir günün nasıl geçiyor?

Vallahi sabah güne şükrederek başlarım. Sonra sabah ritüelleri ri başlar, balkonda temiz havada gökyüzünü içine çekerek yaşa-

dığını hissetmenin hazzı, günün getireceklerine hazır olmak; iyi kötü her şey için... Güncel kalmak, merak etmek, soruşturmak, yeniliklere açık olmak, zihnimi her zaman çalıştırmak, benim dışımda da olan her şeyin beni ilgilendirmesi vazgeçilmez yaşam biçimim.

Uyanır uyanmaz pencereye koşarım ben. Hayatı hissedince tenimde, hele bir de kuşun biri uçuyorsa gökyüzünde, işte o zaman günaydın...

Biraz özelden biraz sinemadan söz edeceğiz. Mesela, sosyal medyada bile yüz binlerce beğeni alan o görüntüler... Seni geçtiğimiz yıl Adana’da Kadir İnanır ile el ele sahnede görünce heyecanımız arttı. İnsanlar dedi ki “Bir Türkan Şoray, bir Kadir İnanır bir daha asla gelmez.” Sanırım bu duyguyu herkes yaşıyor. Neydi Allah aşkına seni bize bu kadar sevdiren?

Bu sorunun yanıtı bende değil, bizi sevenlerde; yani sizde. Ve de sinema, sinema, sinema.... Ama şunu söyleyebilirim; bizim Yeşilçam filmlerinde iyiler hep kazanıyordu. İnsanlar birbirine yardım ediyordu, kötüler illaki cezalarını çekiyorlardı; özveri, saygı, sevgi vardı. Biz bu duyguları temsil ediyorduk. Bizden çok bizim yarattığımız karakterleri sevdi insanlar. Çünkü onlar olmak istedikleri, görmek istedikleri karakterlerdi. Onları bağır-larına bastılar ve onları canlandıran bizleri sevgilileri, kardeşleri, bacıları gibi sevdiler; adeta ailelerinin bir ferdi gibi kabul ettiler. Hiç unutmuyorum, yıllar önce Bursa’da bir kostüm sergisinde, omuzlarına küçük çocuğunu almış bir adam geldi ve bana “Siz bize iyi insan olmayı öğrettiniz” dedi. Belki bu bileşenler seyirciyle bizi birbirimize bağladı. Bize böyle bir sihir yükledi. Bu filmlerin çekildiği dönemde televizyonlarda bu kadar çok kanal yoktu. Yabancı filmleri izlemek bu kadar kolay değildi. Belki de sinema perdesinde en çok bizi gördüler, o yüzden bu sevgi. Aslında çift taraflı bu etkileşim. Beni de bu sevgi o kadar etkiledi ki hayatım boyunca seyircilerimi çok sevdim. Bizim sinemada yarattığımız masum aşkları sevdiler, o tutuklu aşklara imrendiler. Belki kendilerini o aşkları yaşayan karakterlerin yerine koydular. “Biz aşkı, sevmeyi sizden öğrendik” diyorlar birçok yerde.

Bize sevgilerini gösterdikleri zaman o kadar sahici, o kadar çıkar-sız, o kadar samimiler ki...

Ne güzel demişti değil mi uçaktaki hostes... Diz üstü çökmüş, gözlerinin içine bakarak “Annem beni sizin sevginizle büyüttü, şimdi de ben kızımı sizin sevginizle büyütüyorum” diye. Kuşaklararası bir sevgi aktarımı bu...

Bu sevgi, hayatımın en değerli hazinesi; onu hak etmek için bil-gim, görgüm ve yaşam deneyimimle elimden gelen her şeyi yap-maya gayret ettim. Bundan sonra da o sevgi bağının devam etmesi için çaba sarf etmeye devam edeceğim.

Şaka mı bu... Halen çaba sarf etmekten söz ediyor. Daha ne yapabilir ki bir insan, bir sanatçı bu sevgiyi hak edebilmek için? Sevgi vampiri ben-ce, sevilmek onun için çok kıymetli.

Peki bu sevginin bir bedeli oldu mu? Bunun için hayatını tam yaşayamadın değil mi?

Hafifçe güllüyor ve bir süre sustuktan sonra konuşmaya başlıyor...

Her ne kadar yapım müsait olmasa da içimde çılgın bir kız var aslında. Gençlik yıllarımda zaman zaman bunu hissettim. Çılgın-ca dans etmek ya da bağırarak şarkı söylemek içimden geçse de bunları yapamadım. Her sokağa çıkışımda, iki elim kanda da olsa, beni gören insanlara saygı gereği çok derli toplu olmaya özen gös-teririm. Mümkün olduğu kadar toplumun değerlerine uyarak ya-şamaya çalıştım. Bir yere gittiğimde müzik çalıyorsa, bazen ayağa kalkıp neşeyle şarkı söylemek geliyordu içimden ama yapamıyor-dum. Öylesine yoğun bir seyirciye saygı duygusu. Evin kızı ol-mak, ailenin ferdi ya da... Türk kültüründe sorumlulukları vardır bu aidiyetlerin. Hep ölçülü olmayı getirir beraberinde.

Sen hayatında yapamadığın çılgınlıkları filmlerde yaptın, ya-sadın... Ben hâlâ senin derin dekolteli kostümlerle dans ettiğin, oryantalın en âlâsını yaptığın sahneleri görünce inanamıyorum.

Nasıl yani diyordum yakın geçmişe kadar, bu nasıl Türkan olabilir? Ama bir süredir her şeyin mümkün olduğunu biliyorum. Yer gök yıkılı-

Yüz akımız, varlığı ve sanatıyla, yüreklerimize
dokunan ortak noktamız...

— Zülfü Livaneli

Mütevazı, hassas, çekingen, zarif, başarılı, güçlü,
sabırlı bir kişiliğe sahip, yüreği sevgi ve şefkat dolu
güzel insan, mükemmel anne...

— Cihan Ünal

Seni neredeyse 60 yıldır tanıyorum ve aynı zarafeti,
güzelliği, iyi insan olabilmeyi, insanlara sevgi ve
saygıyı göstermeni hayranlıkla izliyorum...

— Ediz Hun

İki dost sohbeti olarak akan kitap sırasında
bilmediğiniz bir Türkan Şoray görecek,
düşüncelerine ve duruşuna hayran
kalacak, bir kadının tek başına kurduğu
güçlü varoluştan kişisel arşivinize
çok kıymetli bilgiler ekleyeceksiniz.
Kamera dendiği anda bu defa
Şoray'ın hem kendisinin hem
kelimelerinin devleştiği,
daha önce hiç
izlemediğiniz bir film,
bu kitap.

— Filiz Aygündüz

